

Urieșii, stând pe coate, au trântit un hohot mare
Cât s-au răsunit pământul într-o lungă depărtare
Și toți vulturii din codri, ridicându-se pe vânt,
S-au nălțat în nori să vadă ce minune-i pe pământ?

Apoi iar, căzând pe gânduri, Sfarnă-Petră zice:
„Frate,
Câte stânci de aur pline și de pietre nestimate
Le-aș da vesel Trestianei, toate zestre ca să-i fie,
De-ar vroi cu mine fata să se lege-n cununie...”

„Ca și tine, zise grabnic Strâmbă-Lemne, ca și tine
Câte lunci, păduri și codri de cântări și de flori
pline,
Câte paseri vîi, mîestree, șoimi și pajuri năzdrăvane,
Păuni mândri, fulgi de soare, dulci minuni aeriane,
Câți lei, pardoși, căprioare, cerbi cu coarnele de
aur,
Cuiburi de privighetoare, cuiburi scumpe de balaur,

Frunzi și fructe, umbra dulce și codreana armonie,
Toate-ar fi a Trestianei, de-ar vroi a mea să fie!”

„A tu!” strigă Sfarnă-Piatră în văzduh făcând un salt
Ș-apucând în a sa mână un gigantic bolovan.
„A mea!” strigă Strâmbă-Lemne, ridicând un stejar nalt
Și-nvârtindu-l pe deasupra-i ca un groaznic
buzdugan.

Iată că un răcnet jalnic sus pe munte se aude!
Urieșii se-ntore iute, părăsind armele crude,
Și zăresc pe Statu-Palmă de-a lungul pe deal sărind
Ș-încureat în a sa barbă ca un ghem rostogolind.

Sfarnă-Piatră-i ține calea și-l ridică-ncet pe
palmă.
„Săriți, voi, urgia lumii! săriți!... țipă Statu-Palmă,
Răsturnați copaci-n codri, măcinați dealuri și
stânci.
Astupați cărări și drumuri, tulburați apele-adânci,
Puneți stavili netrecute sus din ceruri până jos...
Trestiana, Trestiana, mi-au răpit-o Făt-Frumos.”
„Făt-Frumos pe Trestiana!...” strig turbații urieși
Alergând, unul spre codri, celălalt spre munții pleși¹.

Atunci lumea îngrozită crezu că-i pieri
norocul!...
Sfarnă-Piatră cu largi pasuri calcă munte după
munte,
Trece râuri fără poduri și prăpăstii fără punte,
Lăsând urme de cutremur la tot pasul, în tot locul!

¹ Pleșevi, fără vegetație.